

seni amatori opponitur *iustior*, quare vereor ne δικαιότερον huc devenerit e verbis antecedentibus § 7 extr. ὡς οὐ δικαιότερον ἐκείνου ἐροῦντος, et genuina lectio sit νεώτερον.

IV 18 § 14. εἰ δὲ διοργισθῆ (δὴ ὀργισθῆ recte Meineke) τί μοι Γλυκέρα, ἄπαξ αὐτὴν ἀρπάσας κατεφίλησα· ἂν ἔτι ὀργίζεται, μᾶλλον αὐτὴν ἐβιάσάμην· κἂν βαρυνύμως ἔχη, δεδάκρυκα. Antecedentes aoristi suadent ἐδάκρυσα.

IV 19 § 17. καὶ εἰ μελετᾶν πειράζεις ἀπὸ σαυτοῦ <ἐ>μέ <καὶ> τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ ἀγρίδιον καὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ <πάντα> κατ' ὀλίγον ὅπως ἐκπέσωσι τῆς ψυχῆς — οὐ δύναμαι ταῦτα (codd. πάντα) ποιεῖν μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδὲ σὺ δύνασαι διαπεπλεγμένος ὅλως ἤδη μοι.

Pluribus de causis haec verba sana esse nequeunt. Expectatur aliquid huiuscemodi:

καὶ εἰ <ἀπολύειν> πειράζεις ἀπὸ σαυτοῦ ἐμέ καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ ἀγρίδιον καὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ <μελετᾶν> ὅπως κατ' ὀλίγον ἐκπέσωσι τῆς ψυχῆς, <ὡς vel ὡς ἐγὼ> οὐ δύναμαι ταῦτα ποιεῖν (ὑπομένειν?), οὐδὲ σὺ δύνασαι διαπεπλεγμένος ὅλως ἤδη μοι.

Traiecti ad Rhenum.

H. van Herwerden.

ΠΙΝΑΤΡΑΝ — ΕΙΝΑΤΡΑΝ?

Nuperrime in *Journal of Hellenic Studies* XXV p. 174 Ramsay edidit recentissimam Isauriae novae inscriptionem: Πάπιας ἐκόσμησεν (sepulcro ornavit) τὴν πίνατραν cum hac annotatione: *Probably a native word, indicating some relationship, like the obscure πάτρα (perhaps father's sister) in Phrygian inscriptions.*

At multum inter se differunt πίνατρα et πάτρα, quae est forma feminina iuxta πάτρως. Equidem non dubito quin in lapide non πίνατραν legatur, sed εἰνατραν = εἰνάτεραν pro εἰνάτερα ut passim in seris titulis occurrunt formae μητέραν, γυναῖκαν, similesque quam plurimae. Magnifice Papias ille (fortasse grammaticus) fratris sui uxorem vocabulo Homericō honorare sibi visus est¹.

H. v. H.